

Arrest

nr. 200 232 van 23 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 november 2006 dient verzoekster een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen beslist op 3 juli 2007 tot de weigering van de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 3069 van 23 oktober 2007 eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 6 december 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt op 23 januari 2008 ontvankelijk verklaard en op 6 juni 2011 ongegrond verklaard.

Op 16 februari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 17 maart 2011 ongegrond verklaard.

Verzoekster dient op 7 juli 2011 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 13 oktober 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekster dient op 28 december 2011 eveneens voor de tweede keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die op 13 januari 2012 niet in overweging wordt genomen.

Op 25 oktober 2011 dient verzoekster voor een derde keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 12 maart 2012 onontvankelijk verklaard doch op 23 maart 2012 is de beslissing ingetrokken. Op 28 maart 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en op 26 februari 2014 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 144 987 van 7 mei 2015 de beslissing vernietigt. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 18 augustus 2015 een nieuwe beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 161 169 van 2 februari 2016 de beslissingen vernietigt. Op 19 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissing wordt bij arrest nr. 187 843 op 31 mei 2017 verworpen.

Op 23 januari 2012 dient verzoekster voor een derde keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt op 13 oktober 2014 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 145 874 van 21 mei 2015 het beroep verwerpt.

Op 13 oktober 2014 maakt verzoekster het voorwerp uit van een inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen het inreisverbod dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 144 988 van 7 mei 2015 het inreisverbod vernietigt.

Op 19 februari 2016 maakt verzoekster opnieuw het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen dit bevel dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 187 842 van 31 mei 2017 het bevel vernietigt. Op 8 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juli 2017 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 november 2017. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 200 231 van 23 februari 2018 de beslissing vernietigt.

Op 13 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 november 2017. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw

Naam + voornaam: K., A. A.

geboortedatum: 22.08.1940

geboorteplaats: Talin

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 08.06.2017. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfir. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster is de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Met betrekking tot de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wensen verzoekers op te merken dat in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116.003).

Zo mag er geen bevel worden afgegeven dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde bevelen de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is -, verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Verzoekster de hulp en bij stand van zijn zoon, schoondochter en kleinkinderen behoeft de welk onontbeerlijk is voor een gunstige evolutie van haar gezondheidstoestand.

Zonder deze mantelzorg zou zij thans ernstige problemen ondervinden met alle nefaste gevolgen van dien, mede gelet op haar hoogbejaarde leeftijd. Dit gegeven werd nogmaals expliciet geattesteerd door haar behandelende arts.

Verzoekster is immer 77 jaar en ernstig ziek. Dit gegeven werd doorheen het medisch dossier van verzoekster door verwerende partij nimmer betwist.

Men stelde aanvankelijk dat deze strikte mantelzorg door andere familieleden zoals o.a. de dochter van verzoekster kon worden gedragen in het land van herkomst.

Verzoekster behoeft zeer strikte mantelzorg gelet op haar leeftijd en vele lichamelijke aandoeningen.

De medische attesten in hoofde van verzoekster hebben doorheen haar aanvraag steeds gesteld dat verzoekster degelijk strikte mantelzorg behoeft vanwege haar zoon en schoondochter en dat deze niet beschikbaar is in het land van herkomst. Verwerende partij blijkt dit gegeven finaal te aanvaarden in de bestreden beslissing, doch onderzoekt dit gegeven niet in de bestreden beslissing.

Zij heeft hier en nu hulp en bij stand nodig van haar zoon, schoondochter en kleinkinderen, die al jarenlang instaan voor deze taak.

Zelfs indien verzoekster in Armenië - ingevolge verergering van haar medische kwalen in de toekomst - nood zou hebben aan strikte institutionele mantelzorg en deze bestaande zou zijn in Armenië (quod certa non), dan is nog steeds vanuit een medisch psychologisch oogpunt absoluut noodzakelijk dat haar zoon, schoondochter en kleinkinderen zorg en bij stand kunnen bieden of één andere familielid, die onbestaande is in het land van herkomst.

Bovendien is de verergering van haar symptomen en de daarmee gepaard gaande opname in de toekomst in een institutionele instelling voor mantelzorg een hypothetische stelling, dewelke volgens verwerende partij in de toekomst kan plaatsvinden indien haar medische kwalen zouden verergeren.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tót de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

De relatie tussen verzoekster met haar zoon en Belgische schoondochter met valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V, nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vevat in art. 8 van het EYM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet¹.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Hieruit valt af te leiden dat verzoekster onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - resorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken en het administratief dossier.

Het is voor verzoekster bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten aangezien zij afhankelijk is van haar zoon en Belgische schoondochter en zij in het land van herkomst niemand meer heeft.

De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.²

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoekster om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Dat in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten met voormeld cruciaal element geen rekening mee wordt gehouden.

Verzoekers hebben er wel degelijk belang bij het aanvechten van deze bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissingen komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat voormelde elementen volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te vorderen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte stukken en hun administratief dossier waarmede verwerende partij niet over het geheel van pertinente elementen rekening mee heeft gehouden bij het nemen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet

zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, enerzijds en wordt anderzijds gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel is gesteund. Voorts wordt met verwijzing naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet gesteld dat de termijn van vrijwillig vertrek nul dagen is gelet op het feit dat verzoekende partij aan een eerdere beslissing tot verwijdering, met name op 8 juni 2017, geen gevolg heeft gegeven en nog altijd illegaal op het grondgebied verblijft. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Er dient tevens te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, hem niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen en dat ook uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet op zich geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). De formele motiveringsplicht houdt daarnaast evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Deze bepaling voorziet in beginsel in een verplichting tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien een vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Verzoekster betwist in wezen niet dat dit wat haar betreft het geval is. Zij betwist zo niet dat zij op geen enkele wijze is toegelaten of gemachtigd tot enig verblijf in België, en evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig visum.

Verzoekster betoogt wel, correct, dat artikel 7 van de vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Zij verwijst in dit verband naar artikel 8 van het EVRM. Hierbij wijst zij ook op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een nader onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich op.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad merkt op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een bepaling betreft die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoekster wijst op haar leeftijd en medische toestand en betoogt dat zij mantelzorg nodig heeft van haar zoon en schoondochter in België. Indien verzoekster zou terugkeren naar Armenië en nood zou hebben aan institutionele mantelzorg dan zou ze ook nog steeds de zorg en bijstand nodig hebben van haar zoon en schoondochter, die onbestaande is in het land van herkomst.

Met betrekking tot verzoeksters medische toestand stelt de Raad vast dat verzoekster verschillende malen een medische aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend waarvoor reeds een definitieve beslissing is tussengekomen. In de medische aanvraag van 25 oktober 2011 wees verzoekster eveneens op haar nood aan mantelzorg omwille van haar leeftijd en verschillende aandoeningen. In het medisch advies van 16 februari 2016 heeft de arts op uitgebreide wijze gemotiveerd dat verdere opvolging en behandeling van de aandoeningen beschikbaar zijn in Armenië; dat reizen met deze pathologie tot de mogelijkheden behoort en *“wat betreft de mantelzorg: ondanks de bloemlezing aan klachten moet erop gewezen worden dat betrokkene momenteel geen strikte institutionele mantelzorg blijkt nodig te hebben. Ze krijgt blijkbaar ondersteuning van de familie hier. Gezien haar leeftijd en de vele lichamelijke klachten is dat zeker zinvol en helpend. Men moet voorlopig nog geen beroep doen op professionele en/of institutionele hulp. Mochten de klachten verergeren of indien geen familiale ondersteuning meer mogelijk zou zijn bij terugkeer naar het herkomstland en er dus een nood aan institutionele mantelzorg ontstaat, dan is die daar wel degelijk beschikbaar. Dat kan dus geen tegenaanwijzing vormen voor terugkeer naar Armenië.”* De arts-adviseur concludeert dat er geen medisch bezwaar is in verband met een terugkeer naar het land van herkomst. Met betrekking tot verzoeksters laatste medische aanvraag van 1 juli 2017 stelt de arts-adviseur in zijn advies van 11 september 2017 vast dat uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de medische aanvraag van 25 oktober 2011.

De beslissing van 19 februari 2016 waarbij de medische aanvraag van 25 oktober 2011 ongegrond is verklaard is thans ook definitief geworden. De Raad sluit zich hierbij aan en merkt op dat verzoekster geen grieven betreffende haar medische toestand toevoegt in de middelen, die niet aan bod zijn gekomen in voormelde beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekster in het kader van haar huidige beroep geen informatie aanreikt die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van haar medische toestand en nood aan mantelzorg.

Aldus wat de beweerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat, uit de motieven van de beslissing van 13 oktober 2016 waarbij de medische aanvraag ongegrond werd verklaard en waarbij nadien geen wijzigingen zijn aangetoond ingevolge het medisch advies van 11 september 2017, zoals *supra* besproken, genoegzaam blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met haar medische toestand zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze motieven dienden in het bestreden bevel niet te worden herhaald. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Verder betoogt verzoekster dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden nu zij afhankelijk is van haar zoon en schoondochter en in haar land van herkomst niemand meer heeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of

met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. In het medisch advies van 16 februari 2016 wordt het gezinsleven met haar zoon en schoondochter aangehaald, zie bespreking hierboven. Verder wordt in het advies het volgende gemotiveerd: *"Overigens lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië –het land waar zij tenslotte minstens 60 jaar verbleef –geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar, ondersteuning of voor (tijdelijke) financiële hulp. Betrokkene verklaarde in haar asielprocedure (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 04.12.2006 p6) immers dat ze twee kinderen heeft, haar zoon A.G. (1965) die heden in België verblijft en een dochter A.A. (1968) die in Talin, Armenië zou verblijven. Indien dit alsnog niet mogelijk zou blijken (en betrokken legt hier niet het minsten begin van bewijs van voor), kan betrokken eventueel nog beroep doen op sociale organisaties om ondersteuning te verkrijgen. Betrokkene haalt aan heden ten laste te vallen van haar zoon. Niets belet hem dat hij verzoekster bijkomend (financieel) ondersteunt na haar terugkeer."* Het familieleven van verzoekster met haar zoon en schoondochter wordt derhalve niet betwist in de beslissing van 19 februari 2016 en er wordt een belangenafweging gemaakt.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of deze belangenafweging op een redelijke wijze is gebeurd.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet in principe nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Terwijl het essentiële doel van artikel 8 van het EVRM erin bestaat het individu te beschermen tegen arbitrair optreden van de publieke autoriteiten, kunnen er evenzeer positieve verplichtingen zijn teneinde het gezinsleven effectief te respecteren. Echter, de grenzen tussen de positieve of negatieve verplichtingen van de Staat lenen zich niet tot een precieze definitie. Beide principes zijn hoe dan ook gelijkaardig. In beide gevallen moet worden onderzocht of er een "fair balance" is tussen de belangen van het individu en de belangen van de gemeenschap in zijn geheel; en in beide contexten genieten de Staten van een zekere appreciatiemarge (zie *Konstantinov v. the Netherlands*, no. 16351/03, § 46, 26 April 2007; *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 42, 1 December 2005; *Ahmut v. the Netherlands*, 28 November 1996, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-VI; *Gül v. Switzerland*, 19 February 1996, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-I; *Powell and Rayner v. the United Kingdom*, 21 February 1990, § 41, Series A no. 172). (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan and others v. Norway*, §§ 68-69). De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In casu heeft de gemachtigde in het medisch advies van 16 februari 2016 zoals *supra* gesteld er op gewezen dat de verzoekster ook een dochter heeft in Armenië. Dat zij daarnaast beroep kan doen op sociale organisaties in Armenië om ondersteuning te verkrijgen en dat haar zoon haar bijkomend (financieel) kan ondersteunen na haar terugkeer. Verzoekster weerlegt deze motivering niet door opnieuw te herhalen dat ze heden afhankelijk is van haar zoon en schoondochter, hetgeen niet wordt betwist. Verzoekster betwist in haar verzoekschrift niet dat haar dochter nog in Armenië verblijft en toont evenmin aan dat zij geen ondersteuning zou kunnen bekomen van haar dochter in haar land van herkomst. Waar zij stelt dat de zorg en bijstand van een ander familielid onbestaande zijn in het land van herkomst, beperkt zij haar betoog tot een loutere bewering, zonder het minste begin van bewijs aan te brengen. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar gezinsleven zich enkel in België situeert. Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde de afweging van de betrokken belangen in het licht van artikel 8 van het EVRM wel degelijk heeft gemaakt en hierover genoegzaam heeft gemotiveerd, zodat een schending van deze bepaling niet kan worden aangenomen. Nu de motieven en proportionaliteitsafweging gekend zijn door verzoekster op basis van de beslissing van 19 februari 2016, diende de gemachtigde hieromtrent eveneens niet opnieuw in het bestreden bevel te motiveren.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Er wordt niet aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt

hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 74/17 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Waar verzoekster tenslotte nog uiterst summier stelt dat ook artikel 3 van het EVRM dient gerespecteerd te worden, licht zij in het geheel niet toe op welke wijze het bestreden bevel deze bepaling zou schenden, zodat de schending ervan niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN